

TURKIYE ÖĞRETMENLER SENDİKASI

EĞİTİM EL KİTABI

8

Haydar Tunçkanat
SAVUNMA STRATEJİSİ
VE
ULUSAL ORDU

TUSTAV

HALK, İSTEDİĞİNİ YAPABİLSE BİLE,
UYANDIRILMADIKÇA, NE İSTEDİĞİNİ BİLEMEZ...

BU KİTAPLARI NİÇİN ÇIKARIYORUZ?

Biz öğretmenler; toplumumuzu ve ülkemizi Mustafa Kemal'in gösterdiği yolda ve yönde ileri üretim ve yönetim aşamalarına ulaştırmak istiyoruz. İdeolojimizin ve eylemlerimizin temel amacı budur. Bunun en doğru yolu, toplum yapımızın temelini inen köklü reformların yapılmasıdır, yani altyapı devrimidir. Altyapı devrimi yapılmadıkça, üstyapıda (hukukta, ahlâkta, felsefede, yazıda, ölçü ve tartıda, sanatta...) yapılan değişiklikler bünyeyi etkilemez. Toplum, bunalmasına devam eder.

Bu yüzden biz, "devrim için eğitim" diyoruz. Toplumsal ve ulusal çıkarılarımızı bu yolda ve bu yönde görüyoruz. Bu amaçla çıkardığımız bu el kitapları hepimizin yararlanacağı başlıca bilgi kaynağı olacaktır.

Bize, "Politik faaliyet yapıyorsunuz, ideolojik çaba gösteriyorsunuz..." diyenler, bize kanun kitap dersi vermeye kalkanlar, aslında, çağdaş anlamda bir felsefi kültürden yoksundurlar. Dün "on" üzerinden "4,5" numara verip sınıf geçirdiklerimiz bugün bize ders vermeğe kalkmasınlar!.. Yayınladığımız bu kitapçıkları onlar da okurlarsa, bizim gibi onlar da eksiklerini gidermiş olacaklardır.

T. Ö. S.

119/7338

TÜRKİYE ÖĞRETMENLER SENDİKASI

Yazan:

HAYDAR TUNÇKANAT

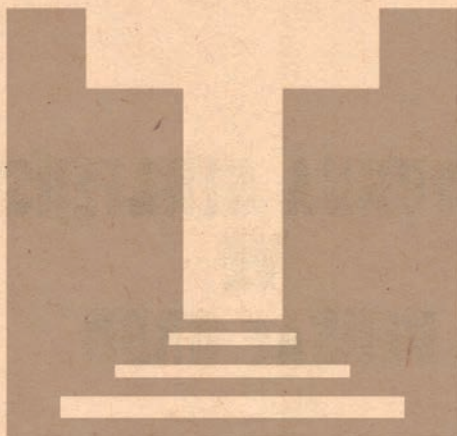
**SAVUNMA STRATEJİSİ
VE
ULUSAL ORDU**

TÜSTAV

**TÖS Genel Merkezi, Gazi M. Kemal Bulvarı, 14/1
Yenişehir — ANKARA**

Kapak düzeni : *Ozan SAĞDIÇ*

TÜSTAV

Bu el kitabı 15.000 sayı olarak Temmuz
1969'da TÖYKO matbaasında basılmıştır.

SAVUNMA STRATEJİSİ VE ULUSAL ORDU

Türkiyenin küremizdeki yeri ve coğrafi durumu :

Türkiye 36 ve 42 derece kuzey paralelleri ile 26 ve 45 derece doğu meridyenleri arasında bulunur. Doğudan batıya genişliği 1500 Km., kuzeyden güneye derinliği 450-600 Km. dir. Yüzölçümü - Rusya ve İranın dışında - bütün komşularımızdan büyüktür. (780.500 Km²). Komşularımızdan Bulgaristan 111.000 Km.², Yunanistan 132.000 Km.², Romanya 237.000 Km.² ve Suriye 181.000 Km.² dir. Bu dört ülkenin topraklarının toplamı bizden azdır.

Türkiyenin toprakları Batı ve Doğu yönlerine uzanan Anadolu ve Trakya yarımadalarından oluşur. Trakya yarımadasının yüz ölçümü 23.500 Km.², Anadolu yarımadasının 757.000 Km.² dir. Yurdumuzun üç taraftan denizlerle çevrili iki yarım adadan meydana gelişi, kuzey batı yönünde çok önemli bir deniz yolu olan Çanakkale ve İstanbul Boğazlarının bulunuşu, ülkemize deniz aşırı ülkelerle doğrudan doğruya ulaştırma olanakları sağlar. Avrupa, Asya gibi büyük kara parçaları arasında ekonomik ve kültürel alanlarda tabii bir geçit ve temas alanıdır. Türkiye, Asya ve Avrupa gibi en kalabalık iki kıt'ayı birbirine bağlar. Boğazlar, Ege ve Akdenizden Okyanuslara açılır. Karadeniz kıyısındaki ülkelerin sıcak ve açık denizlerle bağlantıları Boğazlardan geçer.

Günümüzde en çok gelişen hava ulaştırmasında; Avrupa ve Asya ülkelerinin başkentleri ile önemli ticaret mer-

kezlerini bağlayan en kısa yol da ülkemizden geçer. Bütün bu yeni gelişmeler ve ülkemizin sahip olduğu seçkin coğrafi durum ekonomik, jeopoletik ve politik önemini de eskisine oranla arttırmıştır. Dünyayı her gün biraz daha daraltan ses üstü uçaklar ve dünya milletleri arasında her gün biraz daha gelişen ekonomik, politik ve kültürel ilişkiler, Türkiyenin dostluğunu herkesçe aranır bir hale getirmiştir.

33 milyonu aşan nüfusumuz, yer altı ve yer üstü kaynaklarımızın zenginliği, dış yardıma bağlı olmadan mevcut kalkınma potansiyelimizle, sanayileşme imkânlarımızı da yukarıda sayılanlara kattığımız takdirde Türkiyenin Doğu Akdeniz ve Ortadoğuda çok yakın bir gelecekte oynaması muhtemel önemli rol, bu bölgede çıkarları olan dost ve düşmanlarımızı haklı olarak endişelendirmektedir. On sene sonra kalkınmış, iç kaynaklarını geliştirerek sanayileşmiş, kısacası ekonomik ve politik bağımsızlığını yeniden kazanmış 40 ilâ 50 milyon nüfuslu Türkiyenin, seçkin jeopoletik durumunun da verdiği üstünlükle, Orta Doğu ve Doğu Akdenizdeki dengeyi kendi tarafına döndürmesi mümkündür.

Bu gün Doğu Akdenizde Türkiye aleyhine zorla sürdürülmek istenen dengesizliği, Kıbrıs'ı Yunanlılara vermek suretiyle gelecekte de devam ettirme gayretlerinin altında, bu gerçek yatmaktadır. Çünkü Kıbrıs Adası Doğu Akdenizi ve Türkiyenin Akdenizdeki limanlarını deniz ulaştırmasını kontrol edebilecek önemli bir üs'tür.

Savunma stratejisinde göz önünde bulundurulacak faktörler:

Ulusal gücü meydana getiren faktörler şöyle sıralanabilir : Ülkenin coğrafyası, nüfusu, doğal yer üstü ve yer altı kaynakları, endüstri tesisleri, modern teknoloji ve ülke halkının morali.

Ülkenin coğrafyası :

Eski devirlerde ülkenin coğrafyası -küremizdeki yeri, genişliği, derinliği, dağları, nehirleri v.b.- saldırıya vere-

ceği güçlülere karşılık, savunucuya sağladığı güç ve hazırlıklarını tamamlaması için gerekli zamanı kazandırması bakımından çok önemli idi. Birinci Dünya Savaşı sonunda emperyalistlerin bir aleti olarak İzmir'e çıkan Yunan ordularına karşı savaşan Türk kuvvetleri, Anadolunun derinliklerinden yararlanarak çetin savaşlar verip geriye çekilerek, Yunanlıları hem yıprattılar hem de hazırlıklarını tamamlamak için zaman kazandılar. Fakat, günümüzün modern teknolojisi - uçak, füze - okyanus, dağ ve kutuplar gibi geleneksel engelleri kolayca aşarak hedeflerine ulaşabilmektedir. Bu bakımdan coğrafya faktörü, nükleer ve balistik füzeler çağında coğrafi fezanın stratejik avantajı karşısında anlamını bir hayli değiştirmiştir.

Nüfus :

Bir ülkenin nüfusu, askeri ve endüstri alanları için insan gücü kaynağını teşkil eder. Nüfusu fazla olan ülkeler, orduları ve endüstrileri için daha büyük güçlere sahiptirler. Fakat nüfus çokluğu her zaman aynı ölçüde millî bir güç teşkil etmez. Ulusu teşkil eden kişilerin sağlık durumları, eğitimleri, işçilerinin hüner ve ustalık dereceleri, ülkedeki istihdam seviyesi, işçilerin randımanları, nüfusun bir güç olarak hesaplanmasında dikkate alınarak gerekli düzeltmeler yapılmalıdır.

Doğal kaynaklar :

Doğal kaynakların ülkenin gücüne katkısı büyüktür. Petrol, kömür, demir, krom, bakır, borasit gibi temel madenlerin ülkede bulunması kalkınmanın hızlanmasına ve endüstrileşmesine büyük katkı yapar. Arazi ve sular da birinci derecede doğal kaynaklardır. Ülke insanların yiyecek maddeleri toprakta üretilir, akarsular ve göller toprağın sulanmasında, elektrik enerjisi üretiminde, endüstride ve halkın su ihtiyacının karşılanmasında kullanılır. Bugünün teknolojisi, çölleri dahi yeşillendirip ürün alabilmektedir. Her sene tahrip olunan binlerce dekarlık orman ve erozyona maruz kalan topraklarımız, millî gücümüzü yıldan yıla kemir-

mektedir. Hele madenlerin yabancıların eline geçmesi, ulusal gücü dolaylı olarak, yabancıların kontrolü altına sokar.

Ülkenin endüstri merkezleri enfastrüktür yapılar (yollar, köprüler, baraj, enerji hatları, petrol boru hatları v.b.) gelişmenin kilit taşları olup, diğer kaynakların ulusal güce çevrilmesini sağlarlar. Kömür, çelik, elektrik ve yiyecek maddeleri üretimlerinin de ulusal güç hesabında dikkate alınması gereklidir. Ayrıca, milli gelir ve fert başına milli gelirden düşen payın da ulusal güç hesabında bir ölçü olarak dikkate alınması doğru sonuçlar verir.

Moral :

Ülke halkının morali, ulusal arzu veya istekleri de milli gücün hesabında önemli bir faktördür. Özellikle askerî güçte bu faktör etken bir rol oynar. Savaşçı ve savaştan çekinmeyen bir ulusal savaşçı olmayan ulus arasında askerî güç bakımından fark vardır. Nükleer güce sahip olan devletlerle bu güce sahip olmayan devletler arasında da birincinin lehine büyük farklar vardır.

İnsan gücü fazla olan ülkeler eğer askerî güçlerini ekonomik nedenlerle yeterli bir şekilde donatamaz ve lojistik desteğini sağlayamaz ise Hava ve Deniz Kuvvetleri de küçük ise silâhlı kuvvetler kendi ülkeleri dışındaki amaçlar için de kullanılacaklar ise ve lojistik destekleri yabancı ülkelere bağlanmışsa, askerî gücün hesabında bunların menfi katkılarının da dikkate alınması zorunludur.

Değişen dünya durumu ve savaş doktrinleri :

İkinci Dünya Savaşından bu yana dünyamızda meydana gelen önemli değişiklikler şöyle sıralanabilir :

1. Amerika gibi zengin doğal kaynakları olan bir ülkenin dahî bu kaynaklarının tükenebileceği gerçeğinin anlaşılması, modern sömürgeciliğin gelişmesine ve bu kaynaklara sahip az gelişmiş ülkeler üzerinde ekonomik, politik ve askerî baskıların arttırılmasına sebep oldu.

2. Milliyetçi akımların kuvvetlenmesi, sömürge imparatorluklarının yıkılmasına yol açtı. Siyasî bağımsızlıklarını elde eden yeni uluslar Üçüncü Dünya milletleri topluluğunu meydana getirdiler. Birleşmiş Milletlerde çoğunluk Asya-Afrika grubuna geçti. Birleşmiş Milletlerde nüfuslarını kaybeden devletler, kendi politika ve çıkarlarına uymayan Birleşmiş Milletler kararlarını uygulamak veya onları askıda bırakmak suretiyle yürümez hale getiriyorlar. Çünkü, küçük devletlerin bu kararları yalnız başlarına veya topluca yürütebilecek ne ekonomik ve ne de askerî güçleri vardır.

3. Komünist ülkeler arasında meydana gelen görüş farkları çatlaklara yol açtı.

4. Bilim ve teknolojideki hızlı gelişmeler, atom çağından pek kısa sayılabilecek bir süre sonra feza çağının başlamış olması, yeni olanaklar getirdi. Teknoloji ve sanayide ileri olan ülkeler bu olanaklardan hızla yararlanırken geri kalmış ülkelerle aralarındaki fark, birincilerin lehine hızla büyüdü.

5. Amerika Birleşik Devletleri ülkesi de, nükleer başlıklı kıt'alar arası balistik füzelerin tehdidi altına girdi. (Daha önce, Doğu'da Atlantik, Batı'da Pasifik Okyanusu Avrupa ve Asya'dan ayrılmış olması, Kuzey ve Güney Kutupları ile coğrafyanın sağladığı büyük savunma Amerikanın ana vatan topraklarını harbin tehdit ve tahribatından koruyordu.)

Yukarıda özetlemiş olduğumuz bu beş önemli olay, Dünya Milletlerinin dış ve milli savunma politikalarını savaş doktrinlerini ve ittifak anlaşmalarını derinden etkileyerek, köklü değişiklikler yapılmasını zorunlu kılmıştır.

Savaş doktrinlerinde ve silâhlardaki gelişmeler :

Son 50 senede savaşta kullanılan silâhlarda meydana gelen gelişmeler savaş sanatını büyük ölçüde etkileyerek değişikliklere yol açmıştır.

Birinci Dünya Savaşında kullanılan araçların süratleri, saatte 5-6 kilometre idi. Bu nedenle ateş kudretine oranla hareket kabiliyetinin önemi azdı. Çok önemli olan ateş kudretinden en büyük ölçüde yararlanmak için uzun bir hazırlık ve plânlama gerekiyordu. Bu durum savunucuya büyük avantajlar sağlıyordu. Bu nedenle büyük savunma orduları kuruluyordu. İkinci Dünya Savaşında ise yepyeni bir çığır açıldı. 1939'da ateş kudretinin eskisine oranla pek az artmasına karşılık, hareket süratinin artmış olması, ateş kudretini en az 10 defa daha etkili bir hale getirmiştir. Almanların yıldırım harbi dedikleri bu yeni savaşta savunmanın savunucuya verdiği avantaj, taarruz eden kuvvetlerin hareket süratlerinin artırılması ve doğal engellerin aşılması ile ortadan kaldırılmıştır. Bu savaşta bol miktarda kullanılan uçak ve tanklarla modern haberleşme araçları, savaşın kazanılmasında önemli başlıca faktör olmuşlardır.

Ateş kudreti hakimiyetinin yerini hareket kabiliyetinin sür'at üstünlüğüne bırakmasından takriben 5 sene sonra 1945'de Hiroşima'ya atılan bir atom bombasının infilâki ile tahrip gücü ve hareket kabiliyetinin birleştirilmiş bir şekli olan yepyeni bir kombinezon ortaya çıktı.

İlk atom bombasını Hiroşima'ya atan uçağın sürati ile 1939'daki uçakların süratleri arasında pek az fark olmasına rağmen Hiroşima ve Nagazaki'ye atılan iki atom bombasının tahrip güçleri önceden bilinen bombalarla ölçülemeyecek kadar büyüktü. O tarihlerde atılan atom bombalarının herbirinin tahrip gücü 20.000 ton dinamite eşitti. Konuyu daha iyi aydılatabilmek için bir örnek verelim. Her biri 4 ton ağırlığında klasik bomba yükü taşıyabilen bombardıman uçakları ile bu tahrip gücünü taşıyabilmek için 5 bin uçağa ihtiyaç vardır. Halbuki böyle büyük bir tahrip gücünü sadece bir bombardıman uçağı taşıyıp Hiroşima'ya atmıştır.

Bundan sonraki gelişme safhası; Hiroşima'ya atılan ilk atom bombasından binlerce defa daha güçlü nükleer silâhların, kıt'alar arası balistik füzelerle ve uçakların süratleri ile ölçülemeyecek bir hızla hedeflerine atılabilme olanak-

larının gelişmesi ile başlar. Son 50 sene içinde savaş silâhlarındaki bu değişiklik ve gelişmeler harp konseptlerinde de savaşla ilgili düşünce ve görüş biçimlerinde büyük değişimlere sebep oldu. Bu son gelişme özellikle Amerikalıların savaş doktrinlerinde köklü değişiklikler yapılmasını zorunlu kıldı.

Daha önce atom silâhını tekelinde bulunduran Amerika Rusya çevresindeki ülkelerde kurduğu üs ve tesisleri ile Rusya'ya yaklaşmış, onu havadan tehdit edebildiği halde kendi ülkesi, Rus uçaklarının menzilleri dışında veya çok uzağında bulunmasının verdiği güven içinde dilediği savaş konseptini seçip uygulayabiliyordu.

Bugün nükleer başlıklı balistik füzelere karşı etkili bir savunma silâhı henüz bulunamamıştır. Amerika kendi ülkesinin de nükleer silâhların tehdidi altına girdiğini kabul ettiği tarihten itibaren, harp konseptini ve stratejisini değiştirmek zorunda kalmıştır. Çünkü bir hesaba göre, nükleer bir taarruzda Amerikada 60 ilâ 70 milyon Amerikalı ölecektir. 50 milyon kadar da Rus, Rusyada ölecektir. İşte bu hesaplardan sonradır ki; Ruslarla Amerikalılar bir yanlışlık sonucunda dahî, aralarında çıkması muhtemel bir nükleer savaşını önlemek maksadı ile, Moskova ile Washington arasında kırmızı teleks hattı kurmuşlardır. Amerika ve Rusya kendi toprakları üzerinde nükleer bir savaş yapmamağa karar vermişlerdir. Barış içinde birlikte yaşama sloganı bu kararın bir ifadesidir. Bu kararlarından dönmek için de bir çok fedakârlıkları böylece göze almış görünmektedirler.

Amerikanın eski Kara Kuvvetleri Komutanı General Maxwell Taylor bir kitabında "Tırmanma savaşı" adını verdiği yeni stratejiyi şöyle açıklıyor. "Her iki tarafın da bir diğerini felce uğratacak ölçüde tahrip edebileceği sınırsız nükleer bir savaşta, tarafların bilerek veya isteyerek genel bir atom savaşını başlatmadan önce, gittikçe artan bir kışkırtma ve tahrik yapacaklarını farzetmek akla uygundur. Bu idareciler, genel bir atom harbini yalnız ve ancak en son ve kaçınılmaz bir hareket olarak başlatacaklardır. Bu anlaşmazlık genel bir harbe dönüşmeden önce, büyük çapta as-

keri harekât olabilir. Çünkü çatışmayı mahallî bırakmak, aynı şartlara göre tarafların karşılıklı çıkarlarına da uygundur. Sonuçlarının nasıl olacağı ve nereye varacağını önceden kestirilememesi endişesi ve benzeri sebepler, nükleer silâhların mahallî savaşlarda kullanılmasının sınırlanması da muhtemeldir. Atom silâhlarının kullanılmasının sınırlanması eğilimi, savaş alanının asıl sahibi olan millet tarafından da desteklenebilir. Savaş alanının asıl sahibi muhtemelen yapılacak bir saldırıya karşı koyması için, bizim, kendisine askerî yardım yaptığımız dost bir ulus olacaktır" demektedir.

Bunun anlamı ise açıktır. Amerika ve Rusya nükleer bir harbin kendilerini büyük ölçüde tahrip edeceğini anlamışlardır. Amerika ve Rusya, aralarında çıkması muhtemel bir atom savaşını en geniş ölçüde, mümkünse sonsuz olarak, geciktirmek için her çareye başvuracaklardır ve bunda kararlıdırlar. Bu nedenle, bir anlaşmazlık halinde, evvelâ Amerika ve Sovyet Rusyanın toprakları dışındaki bir ülkede önce klâsik silâhlarla savaş başlayacaktır. Eğer savaş bir anlaşma ile bitmeyecek olursa o zaman bir tırmanma yapılarak taktik alanda nükleer silâhlar kullanılabilir. Bu da savaş sona erdirmeye ise, ilk stratejik nükleer silâhlar ihtar veya ikaz mahiyetinde atılabilecektir. Bu savaşın yapılacağı topraklar Amerika'nın veya Rusya'nın saldırgan diye gösterdiği bir devlete karşı kullanması için, askerî yardım yaptığı dost bir devletin ülkesi olacaktır. İşte Rusya ile Amerika arasındaki bu görüş ve düşünce birliğidir ki, Nato'nun stratejisini de etkileyerek değiştirmiştir. Çünkü Nato'nun içinde hakim olan Amerikadır.

Nato'nun kabul ettiği yeni strateji "elâstiki mukabele" dir ki; şayet Rusya ve müttefikleri, Nato ülkelerine klâsik silâhlarla saldırırlarsa, Nato bunlara aynı silâhlarla karşı koyacak, yani saldırgana ve onun ülkesine karşı atom silâhları kullanmayacak ve savaş saldırıya uğrayan devletin ülkesinde yapılacaktır. Saldırgan taktik atom silâhları kullanırsa, Amerikanın vereceği müsaade üzerine ona karşı taktik nükleer silâhlarla mukabele edebilecektir. Saldırgan

stratejik nükleer silâhlar kullanırsa, o zaman da, saldırgana karşı nükleer stratejik silâhlar kullanılabilir.

Bu savaş Rusya ve Amerikanın toprakları dışında Amerika veya Rusyadan askerî yardım alan Amerika veya Rusyanın dostu ve müttefiki ülkelerden bir veya bir kaç üzerinde yapılacaktır. Bu gerçeğin de gözden irak tutulmaması zorunludur. Nato anlaşmasının bu gerçeklerin ışığı altında bir daha gözden geçirilerek tehlike anında Nato'nun bütün gücünün (atom silâhları dahil) harekete geçirilerek, asıl saldırgana karşı süratle kullanılması sağlanmalıdır. Toplu savunma ancak bu şartlar altında yararlı olabilir. Ve üyelelerine güvenlik sağlar. Aksi halde, Nato toplu savunma örgütü olarak başında bulunan büyük devletin bir çıkar aleti olmaktan başka anlam taşımaz. Hele Nato'ya bel bağlayarak kendi savunmalarını yeterli bir duruma getirmeyen ülkeler, bir saldırıya uğradıkları zaman savaşın kendi ülkelerine sıçramasından korkarak, mahallî kalmasını isteyen diğer NATO üye devletlerinin nasihat ve tavsiyelerinden başka bir şey beklememelidir. Harbin bütün ağır yükünü yalnız başlarına çekeceklerini anladıkları zaman da, vakit çoktan geçmiş olacaktır.

Türkiyenin savunma stratejisi :

Dış politika ile milli savunma politikasını birbirinden ayrı düşünmeye imkân yoktur. Bir başka deyimle, savaş, politikanın silâhla devamıdır.

Bağımsız Türk Devletinin dış politikasının, ülkemizin coğrafi durumu, gelişen ve değişen önemli dünya koşulları, Türk Ulusunun ulusal çıkarları, ulusal bağımsızlık savaşları veren ülkelerin desteklenmesi, emperyalizme karşı olmak, (Yurtta Sulh, Cihanda Sulh) gibi faktör ve ilkeler etrafında çizilip yürütülmesi gerekir. Başka ülkelerle komşularımıza göre, iyi ilişkiler kurabileceğimiz gibi, zaman zaman ulusal çıkarlarımıza karşı olan tutum ve davranışlarından dolayı da aramızda anlaşmazlıklar veya savaş olabilir. Yalnız başımıza savaşılabileceğimiz gibi, genel bir savaşta taraf-sız kalabilir veya bir taraf içinde, diğeri ile savaşa tutuşa-

biliriz. Millî savunma politikamız bütün bu ihtimaller ve ulusal gücümüz gözönünde bulundurularak çizilmelidir. Millî Savunma Politikası tesbit edildikten sonra da, değişik ihtimallere göre kimlerle hangi cephelerde savaşılacağı ve yapılacak savaşın stratejisi de kararlaştırılır. Hava, kara, deniz silâh ve araçları ile bu kuvvetlerin miktar ve tertipleri de savunma politikası ve stratejisine göre tesbit edilir.

Bir örnekle açıklarsak : Ulusal çıkarlarımız Kıbrıs Adasının Türkiye ve Yunanistan arasında bölünmesi gibi bir dış politika izlememizi gerektiriyorsa, bu politikanın icabında silâhla desteklenmesi için, millî savunma politikamızda da Yunanistanla savaş ve Kıbrıs'a başarılı bir çıkarılma konuları da yer alır ve bunun için gerekli askeri hazırlıklar bir plâna göre belirli bir zaman süresi içinde bitirilir. Kıbrıs'a çıkarılma yapacak hava, kara, deniz, kuvvetlerinden ve yeteri kadar çıkarılma araçlarına sahip özel bir görev kuvveti teşkil edilir. Yunanistan'dan gelmesi muhtemel hava, kara ve deniz taarruzlarına karşı gereken tedbirler önceden alınır ve hazırlıklar tamamlanır).

Bunun stratejisi ise, Kıbrıs'ta müdahalemizi gerektiren şartlar meydana gelince; özel görev kuvveti başlıkla Kıbrıs'a çıkararak adanın yarısını önceden tesbit edilmiş hatta kadar işgal edecek Anadolu ve Trakya'daki diğer kuvvetler Yunanlıların Trakya ve Ege Adalarından yapması muhtemel saldırılarına karşı başlangıçta savunmada kalacaklar fakat Kıbrıs'ta kat'i sonuç alındıktan sonra Trakya'dan Yunanistan'a ve Ege'den de Yunan adalarına karşı taarruza geçilecektir, şeklinde olabilir.

Eğer Hükümetin Kıbrıs adası hakkında belirli ve kararlı bir dış politikası yoksa, bununla ilgili olarak Millî Savunma politikası ve stratejisi de yok demektir.

Anayasamızın 110. maddesi "Millî güvenliğin sağlanmasından ve silâhlı kuvvetlerin savaşa hazırlanmasından, Türkiye Büyük Millet Meclisine karşı Bakanlar Kurulu sorumludur" der. 111. maddesi ise; "Millî Güvenlik Kurulu, Millî güvenlik ile ilgili kararların alınmasında ve koordinasyonun sağlanmasında yardımcılık etmek üzere gerekli temel gö-

rüşleri Bakanlar Kuruluna bildirir" demektedir. Anayasamıza göre : Türkiye'nin Millî Savunma veya Millî Güvenlik politikası, Cumhurbaşkanının başkanı olduğu; Başbakan, Genel Kurmay Başkanı ile üç kuvvet komutanı ve ilgili Bakanların da katıldığı Millî Güvenlik Kurulunda temel görüşler halinde tesbit ve tayin edilerek Bakanlar Kuruluna gönderilecektir.

Bakanlar Kurulundan geçen bu temel görüşler, Millî Savunma politikası olarak Hükümetçe benimsenip yürütülürken, diğer taraftan hükümetin bir siyasi direktifi olarak da Genel Kurmay Başkanlığına bildirilecektir. Bu siyasi direktifi alan Genel Kurmay Başkanlığı da silâhlı kuvvetleri, bu direktifin gerektirdiği ölçüler içinde ihtiyaçlarını, mevcudunu, eğitimini kararlaştırıp, yıllık bütçelerini tesbit ile bir plâna göre belirli bir zaman içinde hazırlıklarını tamamlayacaktır.

Millî Güvenliğin; amacını genel olarak, "ülkemizi ve ulusumuzu her türlü tehlikeye karşı koymak için hazırlamak, hazırlıklı bulunmak ve gerektiğinde savaşmaktır" şeklinde ifade edebiliriz. Türkiye, NATO ve CENTO Anlaşmalarına girmek, ayrıca ABD ile de ikili anlaşmalar yapmak suretiyle, ulusal güvenliğini daha fazla teminat altına alacağını düşünmüştür. Fakat, bu anlaşmaların Türkiye'nin ulusal güvenliğine gerçekte bir katkısı olup olmadığı sorusu geçmiş tecrübelerin ışığı altında, açık bir tartışma konusu olagelmıştır.

CENTO andlaşmasının ölü doğduğu ve bu gün de işlemez bir halde olduğu, İran ve Pakistan tarafından açıkça kabul edilmesine rağmen, İngiltere ve asli üye olmayan Amerika, CENTO'nun devamını kendi çıkarlarına uygun bulmakta ve Türkiye de bunlara katılmaktadır.

Pakistan ve Hindistan arasında çıkan son savaş gösterdi ki CENTO'nun diğer üyeleri Pakistan'a Paktın gerektirdiği askeri yardımı yapmamışlardır. Açıkçası anlaşmanın kendilerini kâğıt üzerinde bağladığı taahhütlerini, sudan bahanelerle, yerine getirmemişlerdir. Eğer Pakistan bu an-

laşmaya güvenerek Milli Savunma politikasını; Türkiye, İran, İngiltere ve Amerika'dan geleceği düşünülen askeri yardımlara bel bağlamış olsaydı, bunun karşılığı büyük bir yenilgi olacaktı.

Bu savaşta Pakistan Türkiye'den acele olarak iki jet uçak filosu istedi. Türkiye bu kuvvetlerin NATO emrinde olduğu ve belirli maksat dışında kullanılamıyacağı gerekçesi ile bir C-47 nakliye uçağı ile sadece sağlık ekibi ve ilaç gönderdi. İran, İngiltere ve Amerika da CENTO'nun kendilerine yüklemiş olduğu sorumluluklardan ustalıkla sıyrılmamış başardılar.

Fransa İkinci Dünya Savaşında Fransız - Alman sınırı boyunca büyük para ve emek karşılığı inşa ettiği MAJİNO Savunma Hattının gerisinde kendini emniyette hissederek, savunma stratejisini buna göre düzenlemişlerdir. Halbuki Almanlar, yaptıkları modern uçaklardan kurulu Hava Kuvvetleri ve süratleri arttırılmış zırhlı tank tümenlerinin hareket kabiliyeti ile ateş gücünü birleştirerek, doğal engelleri kolaylıkla aşmayı başarıp onları hiç beklemedikleri bir yenilgiye uğrattılar. Bu, Fransızların izledikleri yanlış bir savunma politikasının modası geçmiş bir strateji ile uygulanması sonucudur. Harp silâh ve araçlarındaki gelişmelerin savaş stratejisindeki etkileri dikkate alınmamıştır.

Türkiye ulusal güvenliğini, özellikle Rusyaya karşı NATO'nun kollektif savunmasında aramış ve 1952'de de bu andlaşmaya almıştır. Türkiye o tarihlerdeki bütün hava, kara ve deniz kuvvetlerini NATO'ya tahsis etmekle, bu kuvvetlerinin de modern silâh, araç ve gereçlerle donatılacağını düşünmüş ve Türk Silâhlı Kuvvetlerinin her türlü ihtiyaçlarının Amerikalılar tarafından karşılanacağı gerekçesi ile, Millî Savunma bütçesini de bu görüş içinde hazırlamıştır.

Kısa bir zaman için Amerikan ordusunun kullanılmış ve modası geçmiş veya şartnameye uygun olmadığı için Ordu tarafından kabul edilmemiş her türlü malzemesi, Türk Silâhlı Kuvvetlerine Amerikan Yardımı adı altında verilmeye başlanmıştır. Kısa zamanda Türk askerinin palaskasından

çatal ve kaşığına kadar hemen bütün malzemesi, U.S. damgalı olmuştur.

O tarihlerde Türk hükümetinin mali ve iktisadi durumu bozuldukça, Amerika'ya bağlılık da artmıştır. Sonunda Türkiye'de senelerden beri kurulmasına çalışılan yerli sanayi şekil değiştirmiş ve silâhli kuvvetlerin en basit bir ihtiyacı dahi, Amerika'ya bağlanmış, kullanılmış araç, gereç ve silâhların bakımları çok daha pahalıya mal olduğu için de hareket edemez ve kullanılamaz bir halde kalmışlardır. Yakıt, yedek parça ve cephane tedariki de Amerikan yardımından geldiği için, Türk silâhli kuvvetleri, tamamen şartlı verilen Amerikan yardımına bağlanmış oldu. Amerika verirse var, vermezse yok!..

Bu şartlar altında Türk Silâhli kuvvetlerinin harbe hazırlığı, silâhli kuvvetlerin erişmesi gerekli asgari standartlara dahi ulaşamamış ve modern silâh, araç ve gereçlerle de donatılamamıştır. Diğer taraftan şartlı olan bu askeri yardımdan alınan silâhlar da Amerikanın istediği anda geri verilecek ve Amerika'nın arzu etmediği yerlerde kullanılmayacaktır. Buradan da açıkça görüleceği gibi Türk Silâhli Kuvvetleri, Türkiye'nin ulusal çıkarlarının ve ulusal politikasının gerektiği gibi, destekleme olanağından, icabında direkt veya indirekt yoldan alınulabilmektedir.

Halbuki Türkiye yine bu ikili anlaşmalarla topraklarında Amerika'ya üs ve tesisler kurmak için müsaade ve imtiyazlar vermiştir. Türkiye'deki bu Amerikan üs ve tesisleri bir savaşta Rusların nükleer başlıklı füzelerinin ilk ve önemli hedefleri olacak ve bir kaç dakika içinde milyonlarca Türk ölecektir. NATO anlaşması da bugün, üyelerine ve özellikle Türkiye'ye, umduğu güvenliği vermekten uzaktır.

Bu görüşümüzü Kıbrıs'a yapılması düşünülen çıkarmayı durdurmak için Amerikan Cumhurbaşkanı Jhonson'un Türk Hükümetine vermiş olduğu notadan alacağımız parçalar da isbatlamaktadır. Başkan Johnson notanın bir yerinde "böyle bir harekete tevessül etmeden önce (Kıbrıs'a çıkarma yapılmadan önce) Birleşik Amerika Devletleri ile istişarede bulunmak mesuliyetini tam kabul etmenizi

hassaten rica etmek mecburiyetindeyim. 1960 Garanti andlaşması ahkâmı gereğince, böyle bir müdahalenin caiz olduğu kanaatinde bulunduğunuz intibandayım. Ayrıca, andlaşma, teminatçı devletler arasında istişareyi gerektirmektedir. Birleşik Amerika bu durumda bilcümle istişare imkânlarının hiç bir şekilde tükenmediği ve dolayısıyla tek taraflı harekete geçmek hakkının kabili istimal olmadığı kanaatindedir.”

Türkiye mevcut garanti andlaşmasının bütün icaplarını her yönü ile yerine getirmiş fakat Yunanistan ve Makarios bu andlaşmayı tanımamış, İngiltere ise taraflardan biri olmasına rağmen, bu taahhüdünü unutmuş görünüyor. Türkiye taraflarla istişare ediyor ve Amerika'ya da durumu bildiriyor. Anlaşmazlık konusu Amerika'nın da üyesi bulunduğu NATO'ya ve sonrada Birleşik Milletler Konseyine götürülüyor ve buralarda da bir hal çaresi bulunamadığı için, Türkiye son çare olarak Kıbrıs'taki 120 bin soydaşının katliamına engel olmak için adaya çıkarma yapmaya karar veriyor.

Bu esnada Amerika bir nota ile karşımıza çıkarak “sen benimle istişare etmedin. Ben garanti andlaşmasını başka türlü alıyorum. Kıbrıs'a çıkamazsın” diyor. Türk Hükümeti garanti andlaşmasının kendisine tanıdığı müdahale hakkını kullanamıyor.

Neden?

Çünkü NATO ve ikili anlaşmalar, askerî ve iktisadî yardımlar, bizi, kısı kıvrak bağlamıştır. Amerika'nın sözünden dışarıya çıkmaya imkân yoktur. Notayı okumaya devam edelim.. “Bay başkan, Nato vecibelerine de dikkat nazarınızı celtbetmek mecburiyetindeyim. Kıbrıs'a vaki olan Türk müdahalesinin Türk - Yunan kuvvetleri arasında askerî bir çatışmaya müncer olacağı hususunda en ufak bir tereddüt olmamalı. Dışişleri Bakanı Rusk, La Hay'de yapılan son Nato Bakanlar toplantısında Türkiye ile Yunanistan arasında bir harbin kelimenin tam manası ile düşünülemez telâki edilmesi gerektiğini beyan etmiştir.”

Başkan Jhonson Türkiye'yi burada adeta azarlıyor. Siz Kıbrıs'a çıkarsanız Yunanistan da Türkiye'ye taarruz edecektir. Natoya karşı vecibeleriniz ise, Yunanistanla harp etmenize manidir. Sizinle Yunanistan arasında bir savaş yapılamıyacağı da La-hay deki toplantıda Dışişleri Bakanım tarafından kat'i bir lisanla bildirilmişti. Bu nedenlerle de Kıbrıs'a müdahale edemezsiniz diyor.

Nato üyeleri arasında çıkacak anlaşmazlıkların barışçı yollarla çözümleneceğine dair olan birinci maddesinin yerine getirilmesi için Türkiye, her türlü çaba ve gayreti sarfetmiş, fakat Yunanistan buna yanaşmamıştır. O zaman buna seyirci kalan Amerika, son anda Nato'nun bu maddesini bize hatırlatarak karşımıza çıkıyor. Aynı madde Yunanistan için daha önceden işletilmediğine göre, demek oluyor ki, Nato ittifakının maddeleri de Amerika'nın arzusuna göre yorumlanıp uygulanıyor.

Başkan Jhonson'nun Nato anlaşmasının maddelerini dilediği şekilde yorumlaması ve Türkiye'yi tehdidi devam ediyor. "Nato'ya iltihakın esas itibariyle Nato devletlerinin birbirleri ile harp etmeyeceklerini kabul etmek demektir.

Almanya ve Fransa Nato'da müttefik olmakla, yüz yıllık husumet ve düşmanlıklarını gömmüşlerdir. Aynı şeyi Yunanistan ve Türkiye'den de beklemek lâzımdır. Ayrıca, Türkiye tarafından Kıbrıs'a yapılacak askeri bir müdahale, Sovyetler Birliğinin aynı şekilde bir müdahalesine yol açabilir. Nato müttefiklerimizin tam rıza ve muvafakatleri olmadan Türkiye'nin girişeceği bir hareket neticesinde ortaya çıkacak Sovyet müdahalesine karşı Türkiye'yi müdafaa etmek mükellefiyetleri olup olmadığını müzakere etmek fırsatını bulamamış olduklarını takdir buyuracağınız kanaatindeyiz."

Londra garanti andlaşmasının 4 maddesi, garantör üç devlete (Türkiye, Yunanistan ve İngiltere) Kıbrıs Anayasası Hükümlerinin bozulduğu anda evvelâ birbirleriyle istişare ederek müştereken veya tek başına müdahale hakkı tanımıştır. Hal böyle iken, Türkiye'nin bu hakkını kullan-

masını önlemek için Amerika'nın, bizi Rusya ile tehdit etmesi kadar anormal bir şey düşünülemez. Türkiye Rusya'nın bir saldırısına uğrarsa Nato andlaşmasının 5. maddesi otomatik olarak işlemecektir. Ancak, Amerika arzu eder veya çıkarlarına uygun görürse, diğer üyelerle de istişare edilerek, Türkiye'yi savunma mükellefiyetleri olup olmadığı da görüşülerek karara varılacak. Görülüyor ki Nato andlaşmasının 5. maddesini de, Amerika, bizim gibi anlamıyor. Bundan da umudumuzu keselim.

Amerika Cumhurbaşkanı Jhonson'un Türk Hükûmetine verdiği notadan, Amerikan askerî yardımı hakkındaki görüşlerini de öğrenelim: Başkan Jhonson bu mektubunda "askerî yardım sahasında Türkiye ve Birleşik Amerika Devletleri arasında mevcut iki taraflı anlaşmaya dikkatinizi çekmek isterim. Türkiye ile aramızda mevcut bulunan askerî yardımın verilmiş maksatlarından gayri gayelerde kullanılması için, hükümetinizin, Amerika Birleşik Devletlerinin muvafakatini alması gerekmektedir. Hükümetiniz, bu şartı tamamen anlamış bulunduğunu muhtelif vesilelerle Birleşik Devletlere bildirmiştir. Mevcut şartlar altında Türkiye'nin Kıbrıs'a yapacağı bir müdahalede Amerika tarafından temin edilmiş olan askerî malzemenin kullanılmasına Birleşik Amerika Devletlerinin muvafakat etmiyeceğini size bütün samimiyetimle ifade etmek isterim." diyor.

Açıkça görülüyor ki; ikili anlaşmalarla Amerikadan aldığımız silâh ve malzemeyi Kıbrıs gibi çok haklı olduğumuz milli bir davamız için dahi, kullanmak yetkisine sahip değiliz. Gerçek bu olunca aklı ister istemez şu soru geliyor; Türkiye bağımsız bir ülke değil mi?

İkili anlaşmalara göre şartlı olarak Amerika'dan askerî yardım alan Türkiye, bu yardımı, Amerika'nın veriş maksadı ve arzusu dışında kullanamamaktadır. Bu nedenle Türk Silâhlı Kuvvetleri de Türkiye'nin milli çıkarlarına uygun dış politikasını desteklemek durumundan alıkonulmakta ve Türk ulusunun bağımsızlığı çiğnenmektedir.

Amerika ile yapılan ikili anlaşmaların diğer bir yönü daha vardır. 1954'te Amerika ile Türkiye arasında yapılan temel anlaşmaya göre, Amerikaya Türkiye'nin belirli yerlerinde üs ve tesisler kurmasına izin verilmiştir. Bu anlaşmaya dayanılarak, yapılan uygulamalar anlaşmaları ile Amerikalılara çok sayıda yeni imtiyazlar tanınmış, üs ve tesisler kurma izinleri verilmiştir. Bu üs ve tesislerdeki Türk kontrolü sadece şeklidir. İçeride ne olup bittiğini bugünkü şartlar altında bilmemize imkân yoktur.

Adana'daki İncirlik Hava üssünden kalkan U-2 casus uçakları 1959'da Ruslar tarafından Rusya üzerinde düşürüldükten sonradır ki, bunların ne iş yaptıklarını Amerikan basını ve Rus Notasından öğrendik. Bir de tesise örnek verelim: Diyarbakır'ın Piriçlik mevkiinde Amerikalıların kurduğu bir radar tesisi vardır. Bunun görevlerinden birinin, Rusya içindeki balistik füzelerin hareketlerini izlemek olduğunu yine Amerikan basınından öğreniyoruz. Burada elde edilen bilgilerden Türklerin haberi olmaz.. Fakat, bir savaşta Ruslar tarafından tahrip edilecek ilk hedefler arasındadır bu üs...

Nato ve İkili Anlaşmalar Türkiye'nin savunmasını kuvvetlendirmekten ziyade, Türkiye'yi kendi arzusu dışında, istemediği bir savaşa sokma gibi ağır bir riski de beraber getirmiştir. Bu üslerden kalkacak Amerikan uçaklarının Rusya'ya yönelecek hareketleri Türkiye'yi her an bir savaşa sokabileceği gibi, Türkiye'de Amerikan üs ve tesislerinin bulunmaları da, Türkiye'yi Ruslar için ilk anda tahribi gerekli önemli hedefler arasına sokmaktadır.

Natonun Türkiye'nin savunması bakımından en zayıf noktalarından biri de, anlaşmanın 4. maddesidir. Bu maddeye göre "içlerinden herhangi birinin mülki tamamiyetinin, siyasi istiklâlinin veya güvenliğinin taraflardan birinin fikrinde, tehdit altında bulunması halinde, taraflar birbirleriyle iştişare edeceklerdir." Nato konseyi kararlarının ittifakla alınması şarttır. Bu durum karşısında Natonun güney kanadında bulunan Türkiye'nin bir saldırıya uğraması halinde, diğer üye devletlerden biri itiraz ederse na-

tonun askerî gücü Türkiye'ye yardıma gelmeyecektir. Fakat Orta avrupada yapılacak bir saldırıya karşı Türkiye katılmasa da, diğer üye devletler tehlikenin Orta Avrupadan kendilerine de geldiğini gördükleri için, derhal harekete geçecekler ve Türkiye de onlara katılmak zorunda kalacaktır.

Görülüyor ki Millî Savunma stratejimizin Nato'ya ve Silâhlı Kuvvetlerimizin araç, gereç ve silâhlarının karşılanmasını dış yardıma ve ikili anlaşmalarla Amerika'ya bağlamak, doğru ve çıkar bir yol değildir. Bu strateji ile silâhlı kuvvetlerimiz, millî çıkarlarımızı koruyamaz ve ulusal politikamızı destekliyemez. Çünkü yine bu ikili anlaşmalara göre Amerika Kıbrıs'ta yaptığı gibi, "silâhlı kuvvetlerimizin silâh, araç ve gereçlerini benim isteğim dışındaki maksatlar için kullanamazsınız. Eğer aksini yaparsanız bir Rus saldırısına karşı da sizi Nato korumaz" diyebilecektir. O halde, tek çıkar yol; yalnız kendi gücümüze dayanan bir millî savunma stratejisi tesbit edilerek bir plân içerisinde gerekli hazırlıkları yapmaktır. Bu suretle ulusal politikamızı icabında silâhla destekliyecek dış kaynaklara bağlı olmayan millî ordu da gerçekleşmiş olacaktır.

Silâhlı Kuvvetlerin bugünkü durumu :

Nato belgelerine göre: Türk Silâhlı Kuvvetlerin mevcudu (Jandarma ve sivil personel hariç) 1967'de 503 bin kişidir. Yine 1967'de Millî bütçeden verilen 4 milyar lira, bu mevcuda bölündüğünde silâhlı kuvvetler mensubu başına yılda 7805 lira düşmektedir. Türkiye 32 milyonu aşan nüfusu ile Nato ülkeleri arasında beşinci, silâhlı kuvvetlerin sayısı bakımından Amerika'dan sonra ikinci, gayri safi millî gelirden 83 milyar lira ile dokuzuncu, Fert başına düşen millî gelire göre 2545 lira ile ve silâhlı kuvvetler mensuplarına ayırabildiği para miktarı bakımından da 7805 lira ile en son sırada yer almaktadır.

ULUSLAR	Fert Başına düşen Millî Gelir TL.	Silâhlı Kuvvetler mensubuna düşen miktar TL.
YUNANİSTAN	6.464	11.192
İTALYA	10.016	42.876
BULGARİSTAN	8.011	13.529
BELÇİKA	16.272	36.431
İNGİLTERE	15.472	59.980
AMERİKA	34.097	145.924
TÜRKİYE	2.545	7.805

Bu bilgilerin ışığı altında şöyle bir sonuca varılabilir:

Türkiye'nin millî geliri az ve fert başına millî gelirden düşen pay da çok düşük olduğundan, millî bütçenin % 20'si civarında bir kısmı millî savunmaya ancak ayrılabilir. Bu miktar ise yekûnu diğer nato ülkelerine oranla bir hayli kabarık olan silâhlı kuvvetlerimizin ihtiyaçlarını karşılamaktan çok uzaktır. Ayrılan bütçenin % 90'ı aşan bir kısmı maaş, yiyecek, giyecek, yakacak ve yolluk gibi cari harcamalara gitmekte, silâhlı kuvvetlerin diğer önemli ihtiyaçları ise gerektiği şekilde karşılanamamaktadır. Bu ihtiyaçların bir kısmının da ikili anlaşmalara göre şartlı ve bağımlı, olarak, Amerika'nın askerî yardımından karşılanması ön görülmektedir. Millî Savunma Bakanlığının bir broşüründe "Türk silâhlı kuvvetlerinin Nato savunma plân-lamasına göre kabul edilebilir asgarî standartlara ulaşabil-mesi, 3 yıllık dönem içerisinde her yıl 9 milyar liralık bir finansman alması ile mümkün olabilecektir. Halen Türk Silâhlı Kuvvetleri, bu standartların çok altında bulunmaktadır." denilmektedir.

Her sene 1 milyar 140 milyon Türk lirası tutarında Ame-rikan askerî yardımı da yapılmaktadır. 3 senede 27 milyar liralık bir ilâve para harcaması ile ancak Türk Silâhlı kuv-vetlerinin Natoca kabul edilebilir asgarî standartlara eriş-ebileceği hesaplandığına göre; Millî bütçeden verilen paralar ve her sene yapılan şartlı Amerikan Askerî yardımı ile, si-lâhlı kuvvetlerimizin savaş gücünün kabul edilebilir asgarî standartlara dahi erişemediği ortada duran bir gerçektir.

Türkiye az gelişmiş ve kalkınma çabası içinde olan bir ülkedir, Millî Savunma için ayıracağı her fazla kuruşu kalkınmasından ve sanayileşmesinden alacaktır. Az gelişmiş ülkelerin kalkınmasını geciktiren önemli bir etken de, büyük savunma ordularıdır. Millî gelirleri bizden çok fazla olan sanayileşmiş Nato veya Nato dışı ülkeler dahi, bizim kadar askeri silâh altında tutmuyor. Millî geliri arttırmak için fazla yatırım yaparak kalkınmayı hızlandırmak ve sanayileşmek şarttır. Bu şartlar altında millî savunmamız kısır bir döngü içersine girmiş görülmektedir. Bu çıkmazdan kurtulmak için de Türk Silâhlı Kuvvetlerinin mevcudunu yarıya indirip tasarruf edilecek para ile harp sanayii yatırımlarına öncelik verilmelidir. Kurulacak radyo ve Televizyon fabrikaları, Silâhlı kuvvetler ve PTT için telsiz, radar, telefon ve telex cihazları da yapabilmelidir.

Harp gemileri yapan tersaneler ticaret gemileri de inşa etmeli, gemi, tank lokomotif, uçak motorları ev önemli parçaları yurt içinde yapılabilmelidir. Sınai ve teknik alandaki gelişmeler, kurulacak büyük bir araştırma ve uygulama teşkilâtıyla desteklenerek, en son buluşlar sür'atle gerçekleştirilmelidir. Her şeyi dıştan bekleyen ve kendini dış yardıma bağıyan ülkelerin kalkındığına dair bir örnek bulmak zordur. 1947 den beri dıştan askeri yardım alıyoruz. Nato gibi görünüşte güçlü bir ittifak içerisinde bulunuyoruz, silâhlı kuvvetlerimiz henüz Nato'ca kabul edilebilir asgari standartlara dahi ulaşmamış, ne zaman ulaşacağı da belli değil. Taşıma su ile değirmenin dönmeyeceğini biz de kabul edelim. Kendi gayret ve gücümüze güvenerek işe başlayalım, plân ve hesaplarımızı ona göre yapalım.

Bazı kimseler; "biz noksanlarımızı biliyoruz, ancak Türk Subay, astsubay ve erlerinin dünyaca bilinen kahramanlık ve fedakârlıklarıyla bu eksikliklerimizi gidereceğimizden eminiz" diyebilirler. Çünkü. geçmiş harblerde düşman ve müttefiklerimizin bir harb boyunca verdikleri zayıfatı biz sadece bir savaşta verdik. Hastalık, açlık, soğuk ve yoksulluktan ölenler hariç. Türk insanını bu ölçüde harcıyan ve onun yüksek hasletlerini kendi ihmal ve bilgisizliklerini örtmek için insafsızca istismar eden bir zih-

niyete son vermenin zamanı çoktan gelmiştir. Türk Silâhlı Kuvvetlerini savaş gücünü modern silâh, araç ve gereçlerle donatarak yerine, orduyu bir insan kalabalığı halinde tutarak yapılan hataları, onlara kanları ve canlarıyla ödetirmek gibi sapık bir düşünce ile gerçekler örtülemez.

Modern bir Avrupa piyade tümeninin donatılması için 2,5 milyar, bu tümeni teşkil edecek personelin masrafları da en azından 250 milyon lira civarındadır. Bugünkü milli savunma bütçemizin normal olarak yarısını hava ve deniz kuvvetlerine ayırırsak, geriye kalan 2-2,5 Milyar lira ile ancak 10 Piyade tümeninin yıllık eğitim ve personel masrafları karşılanabilir. Bunun içinde teçhizat, silâh ve diğer araç ve gereçlerin yenilenmesi, cephane stoklarının muhafazası gibi masraflar yoktur. Bir Zırhlı tümenin donatılması ise; 3-4 milyar liraya ihtiyaç gösterir. Bu gerçekler karşısında savaş gücü düşük, hareket ve ateş kabiliyeti kısıtlanmış, eğitimi yetersiz ve lojistik desteği dışarıya bağımlı, sayıca kalabalık orduların savaşta başarı sağlamaları çok zordur ve hattâ imkânsızdır denilebilir. Daha küçük fakat ateş kudreti ve hareket kabiliyeti yüksek, iyi eğitim görmüş ve modern silâhlarla donatılmış, lojistik desteği yurt içine dayalı bir ordu, iyi plânlanmış ve koordine edilmiş bir seferberlik hazırlığı ile mevcudunu şur'atle artırabilir. İsrail'in 32 bin kişilik muvazzaf ordusu 72 saat içinde mevcudunu 300 bin kişinin üstüne çıkarabilmektedir.

Rusya'nın 200 Kara tümenini göz önüne alarak Kara Ordumuzun mevcudunu artırmak veya kabarık tutmak, geçerli ve inandırıcı bir sebep olamaz. O takdirde Rus hava kuvvetlerinin 10 bini aşan uçak sayısı karşısında bizim birkaç yüz ile ifade edilen hava kuvvetlerimizin, yine Rusların büyük deniz kuvvetleri karşısında bizim deniz kuvvetlerimizin sayıları onu bulmayan muhriplerinin de sayılarının arttırılması yolunda bir istek ve gayretin de gösterilmesi gerekirdi. Kaldığı Rusların modern silâhlı kuvvetleri yanında, stratejik ve taktik nükleer silâhları da var. Bütün bunları karşılamak gibi bir yolu seçerek, her sene tüm bütçeyi milli savunmaya ayırsak, yine de yetmeyeceği meydan.

dadır. Ve hiçbir ülke bu mantıkla hareket ederek bütün gücünü bu uğurda harcamaz. Barış yıllarının verdiği güvenlik içinde, asgarî ölçüde bir silâhlı kuvveti hazır bulundurmak suretiyle kalkınmasını ve halkının refahını sağlamak, teknik ve bilimsel gelişmeleri hızlandırmak için, büyük bir kalkındırma seferberliğine girer.

Millî ordu :

Millî Ordular gerektiğinde, millî politikayı silâhla destekleyebilen ordulardır. Osmanlı İmparatorluğu değişik uluslardan meydana gelmiş bir milletler topluluğu idi. Hakim unsur Türkler olmakla beraber dini, dili ve ulusu ayrı birçok insanlardan değişik şekilde toplanan askerlerden kurulu bir ordusu vardı. Osmanlı Padişahı ve sonra halifesine bağlı bu ordular, imparatorluk ve halifenin ülkesini genişletmek için savaşıyorlardı. Bu ordular Sırlar, Bulgarlar, Macarlar ve Romenleri de içine alarak, sözde din için, Hıristiyanlara karşı çarpıştıkları gibi, İran, Mısır, Irak gibi Müslüman devletlere karşı da gine hep birlikte savaşıyorlardı. Bazı değişikliklerle bu durum birinci Dünya Savaşı sonuna kadar devam etmiştir.

Atatürk tarafından kurulan Türk Ordusu ise; Türk Ulusunun bağrından çıkmış, Türklere kurulu, Türk Milliyetçiliğinin sembol ve kaynağı, Milliyetçi ve ve ihtilâlcı karakterde bir ordudur.

Türk yurdunu ve Ulusunu emperyalist istilâcılarının saldırı ve işgalinden korumak ve kurtarmak için kurulan Türk Silâhlı kuvvetleri, iç ve dış düşmanlara karşı kurtuluş ve bağımsızlık savaşını başarı ile yürütmüş, Türk Ulusunu ve yurdunu düşmandan kurtarmıştır. Yine bu ordu, Türk Ulusunun düşmanlarıyla birleşen saltanat idaresini ve hilâfeti de yıkarak, halk egemenliğine dayanan bağımsız ve lâik Türkiye Cumhuriyetini kurarak rejimin bekçiliğini de üzerine almıştır.

Bu millî ordunun silâh ve cephanesinin bir kısmı yurt içinde yapılırken, modern ve yeni silâhlar da yine kendi im-

kânlarımızla satın alınarak silâhlı kuvvetlerin savaş gücü zamanın ölçüleri içinde arttırılıyordu.

İkinci dünya savaşına girdiğimizde silâhlarımız ve eğitimimiz, komşularımızın hiçbirinden aşağı değildi. Sadece sayıca Rusyadan eksikti. Savaş içinde İngiliz ve Almanlardan satın aldığımız silâhlar bizi, bu silâhların kullanılması üzerinde herhangi bir şekilde bağlamış da değildi. Ve ülkemizde kimseye üs veya tesis de verilmemişti. Bu nedenlerle ikinci Dünya savaşına girmeyi bize teklif edenler olduysa da, kendi irademiz dışında bizi hiç kimse savaşa sokamadı.

Şartlı ilk askerî yardımlar, ödünç verme ve kiralama kanununa göre, 1947 senesinde Türkiye'ye, kullanılmış Amerikan Silâh ve araçlarının şartlı verilmesi ile başlar. Verilen bu silâh ve malzeme, Amerikalıların arzu ve istekleri dışında kullanılamıyacak ve yine Amerikanın isteği üzerine üzerindeki en küçük hasar dahi tamir edilerek, derhal geri verilecektir. Yalnız bu tarihlerde Amerikan yardımından gelen silâh ve malzeme, sayıca az olduğundan Silâhlı kuvvetlerimizin millilik niteliğini pek etkilememişti. Çünkü silâhlı kuvvetlerin o tarihlerde silâh ve malzemesinin büyük bir kısmı, ödünç veya kira ile alınmış değil, kendi öz malı idi. Fakat 1950 den sonra hızla artan şartlı Amerikan askerî ve iktisadî yardımlarıyla, 1952 de Natoya girişimizin sonucu, silâhlı kuvvetlerimiz yavaş yavaş millilik vasfını kaybetmeye başlamıştır.

1954 te Amerika ile Türkiye arasında yapılan ikili anlaşmalarla Amerikalılara Türkiye'de üs ve tesisler kurulması için verilen imtiyaz ve müsaadeler yalnız silâhlı kuvvetlerimizin değil, Türkiyenin de bağımsızlığına gölge düşürmüştür. Bunların sonucu olarak da Türk Silâhlı kuvvetleri herşeyi Nato 'dan ve Amerikan'dan bekler bir durumda, Amerika'nın ve Nato 'nun çizmiş olduğu politika ve savunma stratejisi içine girmiş oldu.

Halen ordumuzun teşkilât, eğitim ve donatımı hemen tamamen Amerikan patenlidir, Bunlar sür'atle millileş-

tırılmadıkçe, karar vermede, verilecek kararı uygulamada bağımsız ve güç sahibi olamayız. Eger silâhlı kuvvetlerin tümü veya büyük çoğunluğu üzerinde tam bir komuta yetkisine sahip değilsek, bunun anlamı, gayri millî bir emir ve komuta sistemine bağılı olduğumuzdur.

Türk Silâhlı kuvvetlerinin Birleşik emir ve komuta yetkisi, bizim silâhlı kuvvetlerimizde değil, NATO komutanlığındadır. Bu durumda, Anayasamızın 110. maddesine göre, Türkiye Büyük Millet Meclisinin mânevi şahsiyetinde toplanmış olan Başkumandanlık yetkisinin, NATO Andlaşması gereğince büyük ölçüde NATO'ya devredilmiş olduğu meydandadır. Silâhlı kuvvetlerimizin mevcudu, araç ve silâhlarının her günkü durumları, harbe hazırlık dereceleri, cephane ve diğer stokları da her hafta NATO'ya bildirilmektedir. Yurdumuzda bulunan yabancı üs ve tesislerdeki asker, silâh ve diğer araç ve gereçler isteğimiz dışında bizi savaşa girmeye mecbur edebilir.

Ruslar için önemli birer hedef teşkil eden yurdumuzdaki bu üs ve tesislerde olup bitenleri de kontrol edemiyoruz.

Bütün bu gerçekler karşısında Türk Silâhlı Kuvvetlerinin Türkiye'nin kendi çıkarlarına uygun, bağımsız Millî Politikasını desteklemesine imkân olmadığı meydandadır. Kıbrıs bunun en güzel bir örneğidir. Üstelik silâhlı kuvvetlerimiz, modern savaş konseptlerine ve ülkemizin coğrafi ve jeopolitik durumuna uygun bir şekilde teşkilatlanmış ve hareket kabiliyeti ile ateş kudretini birleştirecek şekilde donatılmış da değildir. Lojistik desteği de geniş ölçüde yurd dışına bağlanmış olduğundan, yalnız başımıza gireceğimiz bir savaşta nasıl güç bir durumla karşılaşacağımızı, şimdiden kestirmek pek zor olmasa gerek.

Dünyada ilk defa emperyalistlere karşı açtığı savaşı başarı ile sona erdiren, bağımsızlık ve kurutuluş savaşı veren, mazlum milletlere örnek olan silâhlı kuvvetlerimizin millî karakterini tam anlamıyla yeniden kazanması için söyledığımız bütün mahzurların kaldırılması ve kendisine yeni imkânlar verilerek güçlendirilmesi ile mümkündür.

Türkiyenin savunma politikası ve stratejisi nasıl olmalıdır?

Buraya kadar yaptığımız açıklamalar ve vermiş olduğumuz örnekler Türkiye'nin, uzun zamandan beri ulusal çıkarlarına, coğrafi ve jeopolitik duruma ve değişen dünya şartlarına, gelişen silâhlara ve değişen savaş konseptlerine uygun ulusal bir savunma politikası izlemediğini göstermektedir.

Gerçekte, Türkiye'nin savunma politikası ve kuvvet hedefleri (Kuvvetlerin miktarları) bir süreden beri NATO'nun müşterek savunması içinde Amerika tarafından tayin ve tesbit edilmektedir. NATO, Rusyaya karşı kurulduğu için, temel strateji Rusya ve peyklerinin NATO'ya karşı saldıracakları varsayımına dayandırılmıştır.

Türk Silâhlı kuvvetlerinin silâh, cephane, araç ve gereçlerinin temin ve tedariki ile, bunlarla ilgili lojistik destek, dış yardımı ve Amerika'ya bağlanmıştır. Milli bütçeden verilen paralarla, silâhlı kuvvetlerin sadece, maaş, yolluk, yiyecek ve giyecek gibi zaruri ihtiyaçlarının karşılanması öngörülmüştür. Bu yüzden de millî politika, millî savunma, millî çıkarlar ve ulusal ordu bir kenara itilerek ihmale uğramıştır. Silâhlı kuvvetler gerektiğinde millî politikamızı destekliyemeyecek ölçüde dışa bağı hale gelmiştir.

Millî Savunmamızı düştüğü bugünkü tehlikeli durumdan kurtarmak için, önce millî savunma politikamızı kendi millî gücümüze dayayarak varlığımızı korumak gibi, ulusal ve sağlam bir temele oturtmaya mecburuz.

Uzun zamanlardan beri kaybettiğimiz kendimize olan güveni ve dış yardımsız da ulusal varlığımızı koruyabileceğimiz inancını tekrar kazanarak, Türkiye'yi yalnız Türklerin savunabileceği gerçeği, millî savunmamızın temel stratejisi olmalıdır. Silâhlı kuvvetlerimizi şartlı dış yardıma bağlayan, ülkemizi bağımlı hale getiren NATO ve ikili anlaşmalardan, tesbit edilecek bir plâna göre belirli bir zaman süresi içinde ayrılmalı, ülkemiz yabancı üslerden süratle arınmalıdır. Türkiye'nin millî gücü, coğrafi ve jeopo-

litik durumu, ulusal çıkarları ve ulusal hedefleri ile, değişen dünya şartları ve izlenecek yeni dış politika da göz önünde bulundurularak milli savunma politikamız yeniden tayin ve tesbit edilmelidir. Bugün dış politikamız NATO'nun savunma politikası ve stratejisine göre tayin ve tesbit edilmektedir ki, bu ters durum, süratle değiştirilmelidir.

Silâhlı kuvvetlerimizi milli sanayimizle desteklemek için, plân içerisinde harp sanayi kurulmalı, mevcutlar geliştirilmeli, yurt içindeki bütün imkânlar ve teknoloji seferber edilmelidir. Milli ordumuzun gücü, yerli sanayiın gelişmesi ve milli gücün artması ile dengeli olmalıdır.

Silâhlı kuvvetlerin kadro, kuruluş ve miktarları, silâhlardaki son gelişmelere, değişen savaş doktrinlerine, yurt gerçeklerine, ülkemizin coğrafi durumuna uygun olarak yeniden organize edilmelidir.

Barışta sayıca şimdikinden daha küçük fakat hareket kabiliyeti, ateş kudreti ve eğitimi daha yüksek, lojistik desteği yurt içine dayalı bir kara ordusunun, seferde süratle takviyesi için de seferberlik hazırlıkları günün savaş icaplarına uygun bir görüşle ele alınarak yeniden düzenlenmelidir. İhtiyatların yeni silâhları tanınması ve onlar üzerindeki eğitimleri asla ihmal edilmemeli ve her sene değişen yeni silâhların kullanılması öğretilmelidir.

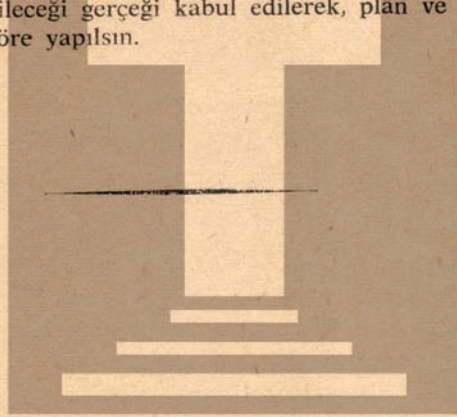
Muvazzaf ve yedeklerden kurulu, yurt çapında, bir sivil savunma teşkilâtı kurulmalıdır. Bu teşkilât deprem ve su baskınları gibi tabii âfetlerde de bölgesindeki halka büyük hizmetler sağlayacaktır.

Silâhlı kuvvetler mensupları harp sanatındaki en son gelişmeleri izliyecek imkân ve kabiliyette olmalı, bilim ve modern teknoloji, silâhlı kuvvetlerin bünyesinde yer almalı ve uygulanmalıdır.

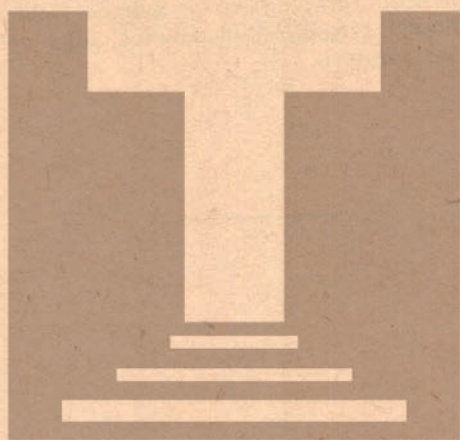
Askeri okullar en yüksek bir eğitim seviyesinde en son bilgileri öğretecek öğretmen ve eğitim araç ve olanaklara kavuşturulmalıdır.

Kumanda makamlarına en kabiliyetli ve muktedirlerin gelebilmesi için imkânları açık tutan bir terfi ve tâyin sistemi uygulanmalıdır.

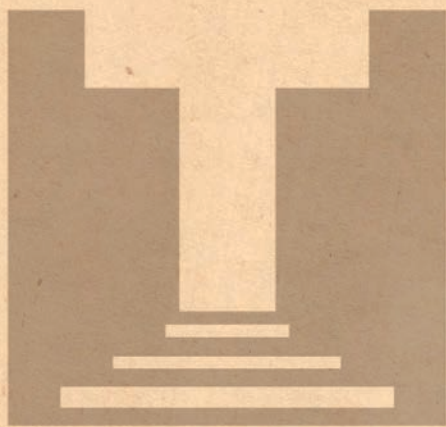
İyi donatılmış ve ihtiyaçları temin edilmiş Türk Silâhlı Kuvvetlerinin, ehil ve muktedir kumandanlar elinde Türk ulusunun varlığını ve bütünlüğünü koruyacağından kimsenin şüphesi olmamalıdır. Yeter ki milli savunma politikamız, bağımsız dış politikamızı destekliyecek şekilde yeniden düzenlensin. Türkiye'yi en iyi şekilde yalnız Türklerin savunabileceği gerçeği kabul edilerek, plân ve hazırlıklar buna göre yapılsın.

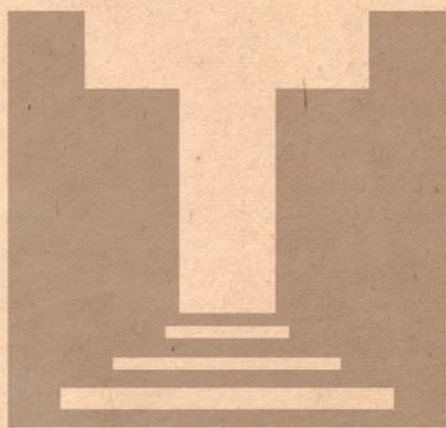
TÜSTAV

TÜSTAV

TÜSTAV

TÜSTAV

TÖS EĞİTİM EL KİTAPLARI

- 1 ● Öğretmenin Uyandırma Görevi
- 2 ● Sendika ve Grev
- 3 ● Türk Halkının Beslenme Sorunu
- 4 ● Toprak ve Tarım Sorunu
- 5 ● Dünya Olayları ve Dış Politikamız
- 6 ● Kredi Yağması
- 7 ● Montaj Sanayii
- 8 ● Savunma Stratejisi ve Ulusal Ordu
- 9 ● Türk Eğitimin Çıkmazları
- 10 ● Öğretmen ve Politika
- 11 ● Maden Sorunumuz
- 12 ● Petrol Sorunumuz
- 13 ● Sayılarla Ülkemiz Türkiye
- 14 ● Dış Yardımla Kalkınma Olur mu?
- 15 ● Türkiye'de Sosyal Sınıflar
- 16 ● Sağlık Sorunumuz
- 17 ● İlaç Sömürücülüğü
- 18 ● Ulusal Gelir Dağılımı
- 19 ● Doğum Kontrolü
- 20 ● Özel Yüksek Okullar
- 21 ● Faşizm
- 22 ● Yeni Sömürgecilik
- 23 ● Konut Sorunumuz
- 24 ● Ortak Pazar
- 25 ● İnsanlığın Üretim Aşamaları

Bu el kitapları, konuyu en iyi bilen uzmanlara yazdırılmaktadır.

TÜRKİYE ÖĞRETMENLER SENDİKASI
GENEL MERKEZİ

Gazi M. Kemal Bulvarı 14/1
Yenisehir — ANKARA

Türkiye Öğretmenler Sendikası'nın üyeleri için çıkardığı bu el kitapları, toplum ve ülkemizin temel sorunlarına ilişkin öz bilgileri kapsamaktadır. Devrim için eğitimin ana gereci; toplum ve ülkemizin içinde bulunduğu durumu halka açıklayan doğru ve sağlam bilgidir. Bu bilgiler ne kadar çok insana ve kitleye malolursa, devrimci bilinç ve eylem o kadar güçlenir. Öğretmenlerimiz bu bilgileri sınıf içinde ve sınıf dışındaki etkinlikleri sırasında kullanacaklardır. Eğitim El Kitapları devrimci eğitim eyleminde başlıca kaynağımız olacaktır.

FİYATI : 100 KURUŞ